

. Sygn. akt II C 1222/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 roku.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Kornatka
Protokolant:	Paulina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 03 stycznia 2017 roku w Warszawie na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko D. S. i J. S.

o zapłatę kwoty 170.733,14 zł

na skutek zarzutów pozwanych od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w sprawie II Nc 220/13 dnia 08 sierpnia 2013 roku

utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w sprawie II Nc 220/13 dnia 08 sierpnia 2013 roku.

Sygn. akt II C 1222/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lipca 2013 roku powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, aby pozwani D. S. i J. S. zapłacili solidarnie powódce kwotę 170.733,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lutego 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż jest w posiadaniu weksla własnego, opatrzonego klauzulą bez protestu wystawionego w W., na podstawie którego pozwani D. S. jako wystawca weksla oraz J. S. jako poręczyciel, zobowiązani są zapłacić solidarnie powódce kwotę 185.683,14 zł, przy czym powódka dochodzi niniejszym pozwem kwoty 170.733,14 zł. Powódka podała, że weksel nie został przez pozwanych wykupiony w terminie zapłaty, co miało nastąpić w dniu 01 lutego 2013 roku i do dnia wytoczenia powództwa, pomimo wezwania do zapłaty sumy wekslowej, pozwani nie wykonali swego zobowiązania wobec powódki (pozew wraz z załącznikami – k. 3-13).

W dniu 08 sierpnia 2013 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (sygn. akt II Nc 220/13), w którym nakazał pozwanym D. S. i J. S., aby zapłacili solidarnie na rzecz powódki kwotę 170.733,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lutego 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5.752,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (nakaz – k. 14).

Pismem z dnia 11 września 2013 roku pozwani wnieśli zarzuty od przedmiotowego nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów postępowania. Ponadto, pozwani wnieśli o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu pozwani wskazali, że zawarta pomiędzy pozwanym D. S. a powódką umowa leasingu plotera drukującego V. (...) jest nieważna, albowiem A. Ś., która ją podpisała w imieniu powódki nie była uprawniona do zawierania takiej umowy. Podali również, że zawiadomienie o przelewie nie zostało podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentowania dostawcy, jak również nie został podpisany aneks nr (...) do umowy leasingu z dnia 25 sierpnia 2011 roku. Dalej pozwani podnieśli zarzut niewykazania przez powódkę zasadności dochodzenia od pozwanych kwoty wskazanej na wekslu, kwestionując, iż mają jakiegokolwiek zadłużenie względem powódki. Pozwani wskazali, że powódka nigdy nie wykonała ciążącego na niej zobowiązania wydania przedmiotu leasingu, a pozwany D. S. nigdy nie podpisał protokołu odbioru przedmiotu leasingu. Pozwani poinformowali, że w dniu 1 września 2011 roku dostawca przedmiotu umowy leasingu sprzedał pozwanemu D. S. oprzyrządowanie i oprogramowanie przedmiotu leasingu, lecz przedmiot leasingu nie został prawidłowo uruchomiony przez dostawcę i był wadliwy. Z uwagi na to, pozwany D. S. pismami z dnia 09 lutego 2012 roku odstąpił od umowy sprzedaży zawartej z dostawcą oraz zwrócił się do powódki o przeniesienie na niego uprawnienia do odstąpienia od umowy sprzedaży przedmiotu leasingu. Pozwani podnieśli także, że w kwietniu 2013 roku powódka objęła w posiadanie przedmiot leasingu, a zatem powinna dokonać pomniejszenia wysokości zobowiązania pozwanych o wartość rynkową przedmiotu umowy leasingu. (zarzuty od nakazu zapłaty wraz z załącznikami – k. 23-101)

Postanowieniem z dnia 25 października 2013 roku Sąd zwolnił pozwanych D. S. i J. S. od opłaty od zarzutów w całości. (k. 120)

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2013 roku Sąd oddalił wniosek pozwanych o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty. (k. 124-125)

W odpowiedzi na zarzuty pozwanych od nakazu zapłaty z dnia 10 lutego 2014 roku powódka wskazała, że nieuzasadniony jest zarzut podnoszony przez pozwanych dotyczący braku umocowania A. Ś. do zawarcia umowy leasingu, załączając odpis pełnomocnictwa z dnia 10 grudnia 2010 roku oraz odpis pełny z KRS powódki. Odnosząc się do podnoszonych skutków braku upoważnienia do podpisu „zawiadomienia o przelewie” przez J. G. powódka wskazała, że jest on bezpodstawny, gdyż podpis na zawiadomieniu o przelewie jest tylko oświadczeniem wiedzy dostawcy i nie rodzi żadnych skutków prawnych. Powódka dodała, że strony nie uzależniły wejścia w życie umowy leasingu od momentu wydania przedmiotu leasingu, a pozwani błędnie utożsamiają brak odbioru przedmiotu leasingu z wadliwym jego działaniem, które w ocenie pozwanych uniemożliwiało wykorzystanie sprzętu. (k. 148-151)

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2014 roku Sąd oddalił wniosek powódki o nadanie klauzuli wykonalności. (k. 179)

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2015 roku Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości (maszyn poligraficznych) na okoliczność ustalenia wartości rynkowej przedmiotu leasingu (plotera drukującego V. (...)) według stanu z kwietnia 2013 roku (punkt 1 sentencji postanowienia) oraz dowód z opinii biegłego z zakresu poligrafii na okoliczność ustalenia wadliwości przedmiotu leasingu wraz z oprzyrządowaniem i oprogramowaniem (plotera drukującego V. (...)) (punkt 2 sentencji postanowienia). (k.502)

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Na rozprawie w dniu 03 stycznia 2017 roku pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie od kwoty 170.733,14 zł odsetek ustawowych od dnia 02 lutego 2013 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał za udowodniony następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z pozwanym D. S., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, umowę leasingu nr (...) opatrzoną datą 29 lipca 2011 roku, której przedmiotem było sfinansowanie zakupu plotera drukującego V. (...), a wartość początkowa opiewała na kwotę 220.420,00 złotych. Jako datę dostawy wskazano 29 lipca 2011 roku, a jako dostawcę - spółkę pod firmą (...) Sp. z o.o. W § 11 umowy strony postanowiły, że umowa wchodzi w życie w dacie jej podpisania przez finansującego, po uprzednim spełnieniu łącznie następujących warunków: ustanowienia przez korzystającego zabezpieczeń, o których mowa w § 8 umowy oraz zapłaty na rzecz (...) 90 % Raty Inicjalnej, wskazując, iż przez zapłatę rozumie się wpływ na rachunek bankowy (...) lub dostarczenie (...) potwierdzenia upoważnienia do kompensaty („Zawiadomienie o przelewie”) podpisanego przez Korzystającego oraz Dostawcę. Wzór potwierdzenia stanowi załącznik do Ogólnych Warunków.

D. S. podpisał umowę leasingu w dniu 29 lipca 2011 roku, natomiast pełnomocnicy działający w imieniu finansującego B. K. oraz A. Ś. złożyli podpisy w dniu 25 sierpnia 2011 roku.

D. S. zapłacił na rzecz finansującego kwotę 54.223,32 zł brutto, stanowiącą pierwszą ratę leasingową oraz dostarczył powódce „zawiadomienie o przelewie”, z którego wynika przelew wierzytelności należnej od dostawcy z pozwanego na powódkę. Z tytułu nabycia przedmiotu leasingu, dostawca wystawił powódce fakturę VAT z dnia 24 sierpnia 2011 roku, wskazując na pozostałą do zapłaty cenę za przedmiot leasingu, z uwzględnieniem przelanej wierzytelności w kwocie 54.223,32 zł. Zawiadomienie o przelewie podpisane zostało przez pozwanego D. S. oraz J. G. działającego w imieniu dostawcy (...) Sp. z o.o.

Wykonanie zawartej przez strony umowy zostało zabezpieczone wekslem in blanco wystawionym przez D. S., a poręczonym przez J. S. wraz z porozumieniem wekslowym, który stanowił załącznik do umowy. Część integralną umowy stanowiły Ogólne Warunki Umowy Leasingu, które pozwany D. S. zaakceptował podpisując umowę leasingu.

W myśl umowy odbiór przedmiotu leasingu przez korzystającego od dostawcy jest stwierdzany protokołem odbioru przedmiotu leasingu i ma skutki wydania przedmiotu leasingu korzystającemu przez (...) Sp. z o.o. (art. 6.1 OWUL). (...) Sp. z o.o. nie ponosi jednocześnie odpowiedzialności za wydanie przez dostawcę przedmiotu leasingu korzystającemu, jeżeli (...) Sp. z o.o. zapłacił dostawcy cenę sprzedaży przedmiotu leasingu, zgodnie z umową sprzedaży, z zastrzeżeniem § 6.13. (art. 6.3 OWUL).

Pozwany zobowiązał się do regularnych spłat rat w ustalonej wysokości, aż do zakończenia umowy, zgodnie z harmonogramem spłat. W przypadku zaś niespłacenia należności wraz z odsetkami w terminach oznaczonych w umowie, (...) Sp. z o.o. w W. uprawniona była do wypowiedzenia umowy (art. 12.1.1 OWUL), a pozwany zobowiązany był do zwrotu przedmiotu leasingu (art. 12.3 i 15 OWUL). Powódka uprawniona była do zbycia przedmiotu objętego umową leasingu i zaliczenia uzyskanej ze sprzedaży kwoty na spłatę zadłużenia z tytułu zawartej umowy (art. 12.4 OWUL).

(...) Sp. z o.o. w W. upoważniła korzystającego do wystąpienia wobec dostawcy z wszelkimi roszczeniami wynikającymi z niewykonania lub nienależytego wykonania przez dostawcę zobowiązań wynikających z umowy sprzedaży, a odnoszących się do przedmiotu leasingu, oraz jego odbioru (art. 7.1 OWUL). Podnoszone przez korzystającego wobec dostawcy roszczenia nie zwalniały korzystającego z obowiązku wykonywania przez niego zobowiązań wynikających z umowy leasingu, chyba że (...) Sp. z o.o. w W. wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania przez dostawcę umowy sprzedaży, w przypadkach określonych w ogólnych warunkach, odstąpi od umowy leasingu (art. 7.2. OWUL).

(...) Sp. z o.o. w W. zaznaczyła, że nie odpowiada wobec korzystającego za wady przedmiotu leasingu, chyba że wady te powstały na skutek okoliczności, za które (...) Sp. z o.o. w W. ponosi odpowiedzialność (art. 8.1. OWUL). Z chwilą zawarcia przez (...) Sp. z o.o. w W. z dostawcą umowy sprzedaży, z mocy prawa przechodzą na korzystającego uprawnienia z tytułu wad rzeczy przysługujące (...) Sp. z o.o. w W. względem dostawcy, za wyjątkiem uprawnienia do odstąpienia od umowy sprzedaży (art. 8.2. OWUL). Wykonanie przez korzystającego uprawnień z tytułu rękojmi nie wpływa na jego obowiązki wynikające z umowy leasingu (art. 8.3. OWUL).

W dniu 01 września 2011 roku dostawca przedmiotu leasingu, to jest spółka pod firmą (...) Sp z o.o. sprzedała pozwanemu D. S. komputer sterujący pracą maszyny drukarskiej wraz z oprogramowaniem.

dowód: kopia weksla – k. 12-13; zawiadomienie o przelewie z 29.07.2011 r. – k. 37; porozumienie wekslowe – k. 40; umowa leasingu z 29.07.2011 r. – k. 41; faktura vat z 01.09.2011 r. – k. 86; OWU do umowy leasingu – k. 91-101; odpis pełny z KRS powoda – k. 154-157; pełnomocnictwo z 10.12.2010 r. – k. 165; faktura VAT – k. 170; pełnomocnictwo z 10.12.2010 r. – k. 232

Powódka wywiązała się z zawartej z pozwanym umowy, firma spedycyjna działająca na zlecenie dostawcy (...) Sp. z o.o. doręczyła przedmiot leasingu do siedziby zakładu pozwanego. Urządzenie zostało ustawione w siedzibie zakładu pozwanego w wydzielonym specjalnie pomieszczeniu. Pozwany nie otrzymał protokołu odbioru przedmiotowego urządzenia, natomiast po dostarczeniu maszyny drukującej do siedziby pozwanego przyjechała grupa techników celem montażu, skonfigurowania i próby uruchomienia urządzenia, jednakże bezskutecznie. Dopiero po kilku kolejnych wizytach serwisantów można było włączyć urządzenie. Pozwany zgłaszał dostawcy problemy z właściwym działaniem maszyny drukującej. Pozwany wskazywał na brak możliwości sterowania głowicą drukującą, złą jakość wydruku, w szczególności koloru białego, brak powtarzalności w elementach druku i brak ciągłości wydruku, brak kompatybilności oprogramowania z przedmiotem leasingu czy też większe zużycie tuszu niż deklarowane przez producenta. Dodatkowo, urządzenie okazało się być niekompletne, gdyż nie została dostarczona listwa sterująca. Pracownicy serwisu dokonywali prób naprawy urządzenia, zarówno osobiście (wizyty w dniach 9 i 21 września 2011 roku, 18, 20 października 2011 r., 20, 22 grudnia 2011 r., 16 stycznia 2012 r., 20 stycznia 2012 r., 22 lutego 2012 r., 7 marca 2012 r.), jak i udzielając instrukcji telefonicznie, jednakże wadliwość sprzętu nie została usunięta. Serwisanci wskazywali na nieprawidłową konstrukcję urządzenia. Większość zamówień realizowana w oparciu o wydruk na przedmiotowym urządzeniu została przez klientów pozwanego odesłana z uwagi na złą jakość nadruków.

dowód: raport z wizyty w dniu 20.01.2012 r. – k. 42; korespondencja e-mailowa – k. 43-70; k. 78-85; protokół instalacji urządzenia – k. 66-69; zeznania świadka T. Z. – k. 210-211; zeznania świadka P. F. – k. 345-348; zeznania świadka W. S. – k. 349-351; zeznania pozwanego D. S. – k. 352-355; zeznania świadka R. B. – k. 414; zeznania świadka J. B. – k. 493; pismo z 14.03.2012 r. – k. 522; protokoły napraw serwisowych – k. 523-527

Pismem z dnia 09 lutego 2012 roku, doręczonym w dniu 13 lutego 2012 roku, skierowanym do (...) Sp. z o.o. pozwany D. S. oświadczył, że odstępuje od umowy sprzedaży z dnia 21 lipca 2011 roku potwierdzonej fakturą Vat nr (...) z dnia 1 września 2011 roku oraz odstępuje od umowy dostawy urządzenia drukującego pod warunkiem uzyskania od (...) Sp. z o.o. w W. uprawnienia do złożenia tego oświadczenia woli, a w przypadku jego braku składa oświadczenie woli o obniżeniu ceny sprzedaży. Jako przyczynę złożonych oświadczeń woli pozwany wskazał wadliwość przedmiotu umowy.

Pismem z dnia 09 lutego 2012 roku skierowanym do powódki, D. S. zwrócił się z wnioskiem o przeniesienie na jego rzecz uprawnienia do odstąpienia od umowy dostawy przedmiotu leasingu z uwagi na jego wadliwość.

dowód: pismo z 09.02.2012 r. z potwierdzeniem odbioru – k. 75-76; pismo z dnia 09.02.2012 r. – k. 87

Pozwany był zobowiązany do terminowej płatności rat leasingowych, zgodnie z zaakceptowanym i podpisanym przez niego harmonogramem spłat. Pozwany uiścił łącznie 12 rat leasingowych, ostatnia rata została zapłacona 27 września 2012 roku. Dodatkowo pozwany pokrył koszty ubezpieczenia przedmiotu leasingu za okres od 25.08.2011 r. do 24.08.2012 r.

Z uwagi na fakt, iż pozwany opóźniał się z zapłatą rat, powódka pismem z dnia 16 listopada 2012 roku wypowiedziała pozwanemu przedmiotową umowę w trybie natychmiastowym, wysyłając wcześniej do pozwanego stosowne wezwania do zapłaty. Powódka wykorzystując swoje uprawnienie, odebrała pozwanemu przedmiot leasingu w 07 marca 2013 roku. W sporządzonym protokole odbioru zawarto twierdzenie pozwanego, iż maszyna jest niesprawna.

W związku z tym, iż pozwany nie zapłacił w terminie wymagalnych należności, powódka w dniu 24 stycznia 2013 roku uzupełniła weksel in blanco, o czym poinformowała pozwanych wysyłając im zawiadomienia i wskazując na sposób i możliwość zapoznania się z nim, wzywając jednocześnie do jego wykupienia do dnia 01 lutego 2013 roku. Powódka naliczyła kwotę z tytułu wszystkich należności zafakturowanych, a niezapłaconych przez pozwanego, sumy wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat leasingowych pomniejszonych o dyskonto oraz wartość szacunkową przedmiotu leasingu i koszty windykacji wraz z odsetkami karnymi. Dodatkowo powódka zaliczyła na poczet zadłużenia należność uzyskaną z tytułu sprzedaży przedmiotu leasingu w kwocie 14.950,00 zł. Do zapłaty w związku z powyższym pozostała kwota 170.733,14 złotych.

dowód: nota rozliczeniowa nr (...) – k. 166-168; faktura VAT – k. 169; wypowiedzenie z 16.11.2012 r. – k. 172; zawiadomienie o uzupełnieniu (wypełnieniu) weksla wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 174-175; zawiadomienie poręczyciela wekslowego o wypełnieniu weksla – k. 176-177; zestawienie wpłat do umowy (...) – k. 233; faktura VAT z dnia 25.08.2011 r. – k. 234; faktura VAT z 15.09.2011 r. – k. 235; faktura VAT z 15.10.2011 r. – k. 236; faktura VAT z 15.11.2011 r. – k. 237; faktura VAT z 15.12.2011 r. – k. 238; faktura VAT z 15.01.2012 r. – k. 239; faktura VAT z 15.02.2012 r. – k. 240; faktura VAT z 15.03.2011 r. – k. 241; faktura VAT z 15.04.2011 r. – k. 242; faktura VAT z 15.05.2012 r. – k. 243; faktura VAT z 15.06.2012 r. – k. 244; faktura VAT z 15.07.2011 r. – k. 245; faktura VAT z 14.09.2011 r. – k. 246; potwierdzenie przelewów – k. 417-431; protokół odbioru z 07.03.2013 r. – k. 518; protokół przyjęcia-przekazania z 07.03.2013 r. – k. 519; raport ze sprzedaży – k. 520; pełnomocnictwo z 14.09.2012 r. – k. 585; pismo o odwołaniu pełnomocnictw z 06.03.2013 r. – k. 586; zeznania świadka M. N. – k. 602-605; k. 630-632

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych dokumentów, zeznań świadków T. Z., P. F., W. S., R. B., J. B., M. N., zeznań pozwanego D. S. oraz pisemnej opinii biegłego B. M..

Biegły sądowy B. M. w sporządzonej przez siebie opinii wskazał, iż brak odpowiedniego materiału do badań, takiego jak odbitki z dowodowej maszyny oraz wydruków testowo-kontrolnych, z okresu wrzesień 2011 r. – luty 2012 r., nie pozwala na jednoznaczną ocenę sytuacji. Oględziny wydrukowanej szaty graficznej pod kątem norm technicznych obowiązujących w poligrafii, pozwoliłyby na określenie ewentualnych wad drukarskich i podanie przyczyn ich powstania. Biegły wywnioskował, iż opierając się jedynie na dokumentacji opisowej (e-maile i raporty serwisu), z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, że dowodowa maszyna, (...) to egzemplarz prototypowy, niedopracowany technicznie. Fakt przymusowej wymiany oprzyrządowania komputerowego sterującego pracą podzespołów drukarki, dostarczanie materiałów eksploatacyjnych niewłaściwej jakości (cartridge z białym tuszem) oraz brak listwy zerowej, kontrolującej ścieżkę transportu, sugeruje, iż maszyna drukarska była urządzeniem wadliwym. Biegły zaznaczył, że potwierdzeniem powyższych spostrzeżeń jest również fakt, iż dowodowa drukarka wystawiona do ponownej sprzedaży nie posiadała oprogramowania (...) sterującego głowicą oraz układu elektronicznego sterującego stołem transportu. Z technicznego punktu widzenia, maszyna ta była jedynie „wydmuszką” drukarki a jej przydatność uzależniona była od kolejnych czynności serwisowych. W oparciu o materiał zgromadzony w aktach sprawy biegły przyjął, że maszyna drukarska posiadała wady techniczne utrudniające prawidłowy przebieg procesów drukarskich. Wady zgłaszane przez klienta i potwierdzone przez pracowników serwisu (...) wynikały z niekompatybilnego oprzyrządowania komputerowego zainstalowanego w maszynie oraz materiałów eksploatacyjnych (atramentów refleksyjnych i tuszy pigmentowych) nieodpowiedniej jakości. Biegły dodał, że w okresie od 9 września 2011 roku do 9 lutego 2012 roku, to jest od zmontowania maszyny do decyzji pozwanego o rozwiązaniu umowy leasingowej, maszyna nie osiągnęła mocy produkcyjnej a liczne przestoje, wynikające z awarii podzespołów, spowodowały jej częściową nieprzydatność produkcyjną. Biegły wskazał, że w tej sytuacji uznać należy, że wartość użytkowa plotera była niewielka. (pisemna opinia biegłego sądowego B. M. – k. 663-667). Jednocześnie na rozprawie w dniu 03 stycznia 2017 r. biegły składając zeznania złożył dalsze wyczerpujące wyjaśnienia, podtrzymując wywody i wnioski zawarte w opinii pisemnej (zeznania biegłego sądowego B. M. – k. 698-699).

Opinia biegłego sądowego D. W. okazała się być nieprzydatna w niniejszym postępowaniu, bowiem biegły określił wartość rynkową przedmiotu leasingu na kwiecień 2013 roku przyjmując, że był on w stanie dobrym (gotowym do ciągłej pracy). Jak natomiast wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, maszyna drukująca w

chwili jej zwrotu powódce miała liczne wady, które mimo prób nie zostały usunięte, zatem jej przydatność produkcyjna była znikoma.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Powództwo okazało się uzasadnione.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła zapłaty należności z tytułu weksla wystawionego przez pozwanych, jako zabezpieczenie roszczeń wynikających z zawartej pomiędzy powódką a pozwanym D. S. umowy leasingu nr (...). Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 roku (sygn. akt V CSK 129/09) dochodzenie przez powoda praw z weksla wystawionego przez dłużnika stwarza domniemanie istnienia wierzytelności wekslowej w wysokości sumy wekslowej i przerzucenie ciężaru dowodu przeciwnego na dłużnika. Powód nie ma więc obowiązku wskazania w pozwie tytułu dochodzonych kwot, a dopiero po wniesieniu zarzutów jest obowiązany do określenia, z czego wynika dochodzona pozwem kwota (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2011 roku, sygn. akt VI ACa 546/11).

Bezsporne jest, że weksel przedstawiony przez powódkę był wekslem in blanco o charakterze gwarancyjnym – miał zabezpieczać wierzytelności (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w W. z tytułu umowy leasingu. Ustalony gwarancyjny charakter weksla ma istotne znaczenie, z uwagi na zakres przysługujących pozwanym zarzutów. W sprawach wekslowych, rozpoznawanych nie tylko w postępowaniu nakazowym, zasadą, która wynika

z abstrakcyjnego charakteru zobowiązania wekslowego, jest wyłączenie zarzutów opartych na osobistych stosunkach dłużnika wekslowego z wystawcą oraz poprzednimi posiadaczami weksla (art. 17 prawa wekslowego). Powyższa zasada podlega ograniczeniu, zgodnie z którym dłużnik może bronić się pewnymi zarzutami, które doktryna dzieli na zarzuty obiektywne i subiektywne. Do zarzutów subiektywnych zalicza się w szczególności zarzuty, które są dopuszczalne głównie wobec bezpośrednich kontrahentów i wynikają z czynności prawnej, na podstawie której nastąpiło wręczenie weksla, np. zarzut, że zobowiązanie zabezpieczone wekslem wygasło na skutek spełnienia świadczenia. Zarzutem subiektywnym, przysługującym dłużnikowi, któremu wzajemna wierzytelność pieniężna przysługuje i tylko wobec tego posiadacza weksla, do którego ma tę wzajemną wierzytelność jest także zarzut potrącenia. W orzecznictwie oraz doktrynie utrwalony jest również pogląd, iż treść art. 10 prawa wekslowego rozstrzyga o zakresie zarzutów przysługujących także poręczycielowi weksla in blanco oraz, że granice odpowiedzialności poręczyciela wyznacza zakres zobowiązania osoby, za którą poręczył (wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 17 marca 2011 roku, sygn. akt IV CSK 371/10 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 roku, sygn. akt II CSK 360/08).

Jak stanowi art. 47 prawa wekslowego wystawca i poręczyciel weksla ponoszą odpowiedzialność solidarną wobec posiadacza weksla. Z kolei z art. 32 prawa wekslowego wynika, że poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo jak ten, za kogo poręczył.

W przedmiotowej sprawie niesporne jest, że D. S. jest wystawcą weksla in blanco, natomiast J. S. jest jego poręczycielem.

Wymaga jednak zauważenia, że podniesienie przez dłużnika wekslowego zarzutów ze stosunku podstawowego nie powoduje utraty przez posiadacza weksla formalnej i materialnej legitymacji wekslowej. W dalszym ciągu zatem to na dłużniku wekslowym spoczywa ciężar udowodnienia, że weksel wypełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym i nie ma podstaw, aby ciężar dowodzenia okoliczności ze stosunku podstawowego, uzasadniających uzupełnienie weksla, przerzucać na wierzyciela wekslowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2000 r., V CKN 136/00, OSNC 2001/6/89, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu dnia 13 lipca 2005 r., I ACa 23/05, Lex Polonica nr 1287669). Dochodzenie przez powoda praw z weksla wystawionego przez dłużnika osobistego stwarza domniemanie istnienia wierzytelności wekslowej w wysokości sumy wekslowej i przerzuca ciężar dowodu przeciwnego na dłużnika (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 r., V CSK 129/09, Lex nr 688047). Powód nie ma obowiązku wskazania już w pozwie tytułu dochodzonych kwot, a dopiero po wniesieniu

zarzutów jest obowiązany do określenia, z czego wynika dochodzona pozwem kwota (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2011 r., VI ACa 546/11, LEX nr 1136133).

Ponieważ weksel, na podstawie którego powódka dochodzi zapłaty sumy wekslowej został wystawiony jako zabezpieczenie roszczeń z tytułu umowy leasingu zawartej pomiędzy powódką a pozwanym, rozważania w przedmiocie łączącego strony stosunku prawnego należy odnieść również do stosunku podstawowego, tj. zawartej umowy leasingu, zważywszy na zarzuty podniesione przez pozwanych w piśmie stanowiącym zarzuty od nakazu zapłaty.

W złożonych zarzutach od nakazu zapłaty pozwani zarzucali nieistnienie zobowiązania ze stosunku podstawowego – umowy leasingu, wskazując na nieważność umowy leasingu z uwagi na brak umocowania A. Ś. reprezentującej finansującego przy zawieraniu umowy, brak umocowania J. G. reprezentującego dostawcę przy sporządzeniu „zawiadomienia o przelewie” czy też brak podpisanego przez pozwanego protokołu odbioru przedmiotu leasingu a w konsekwencji brak wydania przedmiotu leasingu przez finansującego. Dalej pozwani zakwestionowali wysokość kwoty wskazanej na wekslu.

Formułowane przez pozwanych zarzuty okazały się, w ocenie Sądu, nieuzasadnione.

Odnosząc się do zarzutu niewłaściwej reprezentacji powódki przy zawieraniu umowy leasingu należy wskazać, że zgodnie z treścią przedłożonego przez powódkę odpisu pełnego KRS powodowej Spółki, uprawnionymi do reprezentacji Spółki byli dwaj członkowie zarządu lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Przedłożone przez stronę powodową pełnomocnictwo z dnia 10 grudnia 2010 roku (k. 165) zostało udzielone przez uprawnione do tego osoby, to jest G. B. i T. K., działających jako wiceprezesi zarządu powodowej Spółki. Pełnomocnictwo zostało udzielone trzem osobom, w tym A. Ś. i swym zakresem obejmowało m.in. podpisywanie w imieniu mocodawcy umów leasingu. W treści pełnomocnictwa wskazano, że pełnomocnik może działać wyłącznie wraz z drugim, jednym z czterech wymienionych poniżej, pełnomocnikiem mocodawcy - m.in. B. K. – w związku z czym pełnomocnictwo udzielone zostało jako pełnomocnictwo łączne. Przedmiotowa umowa leasingu została podpisana przez A. Ś. i B. K., a zatem osoby uprawnione do tego z ramienia strony powodowej. Powyższe zatem jednoznacznie przesądza o należyтым umocowaniu powódki w dniu zawarcia umowy leasingu, a zarzut braku umocowania jest bezskuteczny.

Na marginesie wskazać należy, że podniesiony w piśmie z dnia 13 marca 2014 roku zarzut pozwanych dotyczący braku umocowania do podpisania umowy leasingu przez B. K. należy pominąć, jako spóźniony na podstawie art. 207 § 6 w zw. z art. 493 § 1 k.p.c. Z uwagi na fakt, że pozwani dysponowali umową leasingu - argumenty dotyczące wadliwości tej umowy winny zostać podniesione najpóźniej w zarzutach.

Chybiony okazał się również zarzut pozwanych, jakoby umowa leasingu nie została skutecznie zawarta, bowiem „zawiadomienie o przelewie” będące warunkiem wejścia w życie umowy leasingu zostało podpisane przez J. G. będącego osobą nieuprawnioną do reprezentowania dostawcy. W przywoływanym przez stronę pozwaną § 11 umowy leasingu, strony postanowiły, że umowa wchodzi w życie po spełnieniu dwóch warunków, to jest ustanowienia przez korzystającego zabezpieczeń oraz zapłaty na rzecz powódki 90 % raty inicjalnej, dookreślając, iż przez zapłatę rozumie się wpływ na rachunek bankowy powódki lub dostarczenie powódce potwierdzenia upoważnienia do kompensaty („Zawiadomienie o przelewie”) podpisanego przez korzystającego oraz dostawcę. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika bezsprzecznie, że pozwany dokonał zapłaty pierwszej raty leasingowej w kwocie brutto 54.223,32 zł. Potwierdzeniem powyższego jest przedłożona faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 24 sierpnia 2011 roku przez (...) Sp. z o.o. na rzecz nabywcy czyli powodowej Spółki z tytułu sprzedaży maszyny drukującej. W dokumencie tym wskazano, iż została już zapłacona część ceny w kwocie 54.223,32 zł, a pozostało do zapłaty 226.099,40 zł. Powódka otrzymała również, zgodnie z umową, podpisaną przez pozwanego i dostawcę zawiadomienie o przelewie. Nawet jeśli przyjąć, że J. G. nie miał uprawnienia do reprezentowania dostawcy, nie sposób przyjąć, że nie doszło do wejścia w życie umowy leasingu, skoro zapłata raty inicjalnej została dokonana. Przeciwnie, finansujący nie podpisałby umowy leasingu co nastąpiło w dniu 25 sierpnia 2011 roku. Sposób udokumentowania zapłaty raty inicjalnej ma znaczenie drugorzędne. W konsekwencji, uznać należy, że umowa leasingu była ważna i skuteczna.

Bezzasadny jest także zarzut rzekomego niewydania pozwanemu przedmiotu leasingu przez finansującego albowiem pozwany nie podpisał protokołu odbiorczego. Z zeznań przesłuchanych w toku postępowania świadków, jak również z zeznań pozwanego D. S. wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że przedmiot leasingu został dostarczony do siedziby firmy pozwanego przez firmę spedycyjną działającą na zlecenie dostawcy (...) Sp. z o.o. Urządzenie zostało ustawione w specjalnie wydzielonym do tego celu pomieszczeniu i pozostawało tam aż do jego odbioru przez powódkę w dniu 07 marca 2013 roku. Pozwany odebrał więc przedmiot leasingu, wszedł w jego posiadanie i z niego korzystał. Pomimo tego, iż Ogólne Warunki Umowy Leasingu przewidywały stwierdzenie odbioru przedmiotu leasingu protokołem, to nie sposób uznać, że podpisanie protokołu odbioru było warunkiem koniecznym do rozpoczęcia korzystania z przedmiotu leasingu w ramach zawartej umowy. W ocenie Sądu, protokół stanowi bowiem jedynie potwierdzenie faktycznej czynności, to jest przeniesienia posiadania, co w niniejszej sprawie miało miejsce, albowiem pozwany odebrał przedmiot leasingu. W konsekwencji, nie budziło wątpliwości Sądu, że podnoszony przez pozwanych zarzut braku sporządzenia przewidzianego w OWUL protokołu odbiorczego nie ma istotnego znaczenia dla ważności i skuteczności umowy leasingu. Ponadto, jak zeznali świadkowie będący wówczas pracownikami w firmie pozwanego, były podejmowane próby sprzedaży grafiki wydrukowanej na maszynie, jednakże nie dochodziły one do skutku ze względu na zgłaszaną przez klientów złą jakość nadruku. Powyższe oznacza więc, że pozwany korzystał z przedmiotu leasingu, a skoro tak, to uznać należy, iż uważał umowę z powódką za obowiązującą. Ponadto, do września 2012 roku pozwany wywiązywał się ze swoich zobowiązań względem powódki, uiszczając raty leasingowe zgodnie z ustalonym harmonogramem. Na marginesie tylko należy zauważyć, że umowa leasingu jest umową o charakterze konsensualnym, a wydanie przedmiotu leasingu nie jest konieczne dla jej ważności, choć niewątpliwie jego nie wydanie może rodzić określone przepisy konsekwencje. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 września 2012 roku, sygn.. akt I ACa 931/12). Stosunek leasingu, a wraz z nim obowiązek uiszczenia rat leasingowych powstaje z chwilą wejścia w życie umowy, zaś wydanie rzeczy jest elementem wykonania umowy, a nie przesłanką jej zawarcia. Niezależnie od powyższego, w przedmiotowej sprawie w istocie nastąpiło wydanie przedmiotu leasingu, czego w żaden sposób nie zmienia okoliczność wystąpienia wad technicznych przedmiotu leasingu.

Wobec podniesienia przez pozwanych kwestii niemożności uruchomienia przedmiotu leasingu i jego wadliwego działania, a w konsekwencji braku możliwości korzystania z przedmiotu leasingu, należy zwrócić uwagę, że w myśl art. 709⁸ §1 kc finansujący odpowiada za wady przedmiotu leasingu jedynie wtedy, gdy powstały one na skutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność. Przeprowadzone postępowanie dowodowe w istocie wykazało, iż przedmiot leasingu miał wady techniczne, które pomimo licznych prób nie zostały usunięte przez pracowników serwisowych dostawcy urządzenia. Jak wynika z opinii biegłego sądowego B. M., z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, że przedmiotowa maszyna drukująca to egzemplarz prototypowy, niedopracowany technicznie, a jej przydatność uzależniona była od kolejnych czynności serwisowych. Wady techniczne maszyny utrudniały prawidłowy przebieg procesów drukarskich, powodując jej częściową nieprzydatność produkcyjną. Jednakże, należy wskazać, iż to że przedmiot leasingu miał wady techniczne, nie oznacza jeszcze, że umowa leasingu jest z tego powodu nieważna czy też okoliczność ta zwalnia pozwanego z obowiązku uiszczenia rat leasingowych.

Zasady odpowiedzialności za wady rzeczy będącej przedmiotem leasingu, a także zasady realizacji uprawnień przysługujących z tytułu takich wad reguluje przywołany już wyżej art. 709⁸ k.c. Należy wyróżnić wady, za które odpowiedzialność ponosi zbywca na podstawie ustawy, stosunku prawnego gwarancji, ewentualnie umowy finansującego ze zbywcą w zakresie, w jakim regulacja taka jest dopuszczalna oraz wady, za które odpowiedzialność ponosi finansujący, przy czym odpowiedzialność finansującego wobec korzystającego za wady przedmiotu leasingu zachodzi w wyjątkowych przypadkach, gdy powstały one na skutek okoliczności, za które finansujący ponosi odpowiedzialność. Zasadą zatem jest, że finansujący nie odpowiada wobec korzystającego za wady rzeczy. Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności nie sposób uznać, iż wady które zostały ujawnione w przypadku urządzenia drukującego obciążają stronę powodową.

Jednocześnie podkreślić należy, że w odniesieniu do odpowiedzialności za wady przedmiotu leasingu, za które odpowiedzialność ponosi zbywca, na korzystającego przechodzą z mocy prawa z chwilą zawarcia umowy ze zbywcą uprawnienia z tytułu wad przysługujące finansującemu względem zbywcy, z wyjątkiem uprawnienia odstąpienia przez

finansującego od umowy ze zbywcą. Przedmiotem przejścia są uprawnienia z tytułu wad rzeczy, przez które rozumieć należy zarówno uprawnienia przysługujące na podstawie rękojmi, jak i gwarancji. Przejście uprawnień następuje z mocy samego prawa i nie wymaga żadnych czynności ze strony finansującego czy korzystającego. Dochodzi do niego z chwilą zawarcia umowy między finansującym a zbywcą, co oznacza, że finansujący jednocześnie uprawnienia te nabywa i traci. W istocie więc z chwilą zawarcia umowy ze zbywcą podmiotem tych uprawnień staje się korzystający.

W przedmiotowej sprawie zachodziły podstawy do wykorzystania przez strony uprawnień z rękojmi wobec zbywcy. Postępowanie dowodowe nie wykazało bowiem, aby którakolwiek z wad przedmiotu leasingu powstała wskutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność powódka. Usunięcie wad przedmiotu leasingu nie należało również do obowiązków powódki. Należy zaznaczyć, że wykonanie przez korzystającego uprawnień z rękojmi wobec zbywcy nie wpływa na jego obowiązki wynikające z umowy leasingu. Oznacza to, że jeżeli korzystający żąda usunięcia wad bądź wymiany rzeczy na wolną od wad, nie może w szczególności żądać zwolnienia z obowiązku zapłaty rat za czas, gdy nie używał rzeczy.

Jedynym uprawnieniem z tytułu wad rzeczy, które nie przechodzi na korzystającego, jest prawo odstąpienia od umowy ze zbywcą. Uprawnienie to przysługuje finansującemu jako stronie tej umowy. Jego źródłem może być ustawa bądź umowa ze zbywcą. Jednakże finansujący może odstąpić od umowy ze zbywcą wyłącznie wówczas, gdy spełnione zostaną przesłanki realizacji tego prawa w świetle zasad odpowiedzialności za wady oraz, gdy odstąpienia od umowy żąda korzystający. Jednocześnie przepis art. 709⁸ § 4 zd. 2 k.c. wyraźnie zastrzega, że bez zgłoszenia żądania przez korzystającego finansujący nie może odstąpić od umowy ze zbywcą. Oznacza to, że zgłoszenie żądania przez korzystającego stanowi bezwzględnie przesłankę powstania po stronie finansującego prawa do odstąpienia od umowy ze zbywcą.

W niniejszej sprawie ilość i zakres wad, a przede wszystkim niemożność ich usunięcia przez dostawcę pomimo licznych prób, uzasadniały zgłoszenie przez pozwanego żądania odstąpienia przez finansującego od umowy ze zbywcą, jednakże nie skorzystał on z takiego prawa. Pozwany(-ni) nie zgłosili bowiem bezpośrednio do powódki żądania złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży zawartej ze zbywcą z uwagi na wady fizyczne urządzenia. W piśmie z dnia 09 lutego 2012 roku pozwany D. S. wystąpił jedynie z wnioskiem o przeniesienie na jego rzecz uprawnienia do złożenia oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy zawartej ze zbywcą. Należy wskazać, że pozwani nie byli stroną umowy zawartej ze zbywcą, nie wykazali także aby rzeczywiście uzyskali od powódki uprawnienie do odstąpienia od umowy ze zbywcą. Skoro pozwani nie wnieśli więc o odstąpienie od umowy ze zbywcą, nie mieli podstaw do wstrzymania się z płaceniem rat leasingowych. Nawet w razie złożenia przez powódkę oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży zobowiązania finansowe pozwanego wobec powodowej Spółki byłyby analogiczne do sytuacji gdyby umowa została rozwiązana z przyczyn leżących po jego stronie (art. 709⁸ §5 kc).

W dacie wypowiedzenia umowy pozwani istotnie zalegali z ratami i nie uiścili ich po dodatkowym wezwaniu. Tym samym, mając na uwadze uprawnienie finansującego do wypełnienia weksła określone przez strony w § 3 porozumienia wekslowego, strona powodowa była uprawniona do wystawienia weksła względem pozwanym. W treści porozumienia wskazano, że podstawą do uzupełnienia weksła jest nie wywiązywanie się przez korzystającego ze zobowiązania, w tym w szczególności nie płacenie w określonym terminie i trybie lub w pełnej wysokości należnej finansującemu kwoty pieniężnej. Powódka przedłożyła rozliczenie (nota rozliczeniowa nr (...)), faktury VAT oraz potwierdzenia przelewów, z których wynika wysokość spłaconych przez pozwanego rat leasingowych, wysokość sumy wekslowej oraz wysokość dochodzonego od pozwanych roszczenia. Pozwani nie wskazali natomiast, w jakim zakresie rozliczenie przedstawione przez powódkę jest nieprawidłowe. Pozwani nie przedstawili żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że suma, na jaką został wypełniony przedmiotowy weksel jest niezgodna z treścią zawartego porozumienia. Nie przedłożyli dowodów wpłat, które świadczyłyby o tym, że wierzytelność powódki została zaspokojona. Biorąc pod uwagę, że przedmiot objęty umową leasingu został przez powódkę sprzedany, kwota zobowiązania została pomniejszona o kwotę uzyskaną przez powódkę z tytułu sprzedaży, co znalazło odzwierciedlenie w treści noty rozliczeniowej skorygowanej w dniu 15 lipca 2013 roku, a następnie w treści pozwu. Powódka wykazała, dołączając fakturę sprzedaży, za jaką kwotę został sprzedany sprzęt będący przedmiotem leasingu. Należy

wskazać, że w § 12.4 OWUL zapisano zobowiązanie powódki do obniżenia kwoty zobowiązania Korzystającego o cenę uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu. Należy zatem rozumieć przez ten zapis, iż chodzi o cenę, jaką powódce udało się uzyskać ze sprzedaży przedmiotu leasingu, a nie jego wartość rynkową. Strony w żadnym zapisie obowiązującej pomiędzy nimi umowy nie zawarły zobowiązania powódki, w przypadku wypowiedzenia umowy, do sprzedaży przedmiotu leasingu po określonej minimalnej cenie, czy zgodnie z jego wartością rynkową, na podstawie czego pozwany mógłby żądać pomniejszenia jego zobowiązania o kwoty wyższe, niż uzyskane przez powódkę ze sprzedaży. Również przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę leasingu nie nakładają na Finansującego obowiązku tego rodzaju. Z art. 709¹⁵ kodeksu cywilnego wynika natomiast, że w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Również i z tego przepisu wynika zobowiązanie powódki do obniżenia kwoty zobowiązania pozwanego o wartość uzyskanych przez powódkę korzyści. Korzyścią powódki w sprawie niniejszej była natomiast cena uzyskana przez nią z tytułu sprzedaży maszyny stanowiącej przedmiot leasingu. Powódka załączyła do akt fakturę dokumentującą cenę uzyskaną z tej sprzedaży i prawidłowo zaliczyła ją na poczet długu pozwanych. W tym miejscu należy także zaznaczyć, że wartość rynkowa przedmiotu leasingu była trudna do określenia, gdyż maszyna drukująca posiadała liczne wady techniczne, które znacznie ograniczały jej przydatność produkcyjną. Zważywszy na materiał dowodowy zawarty w aktach sprawy, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ceny uzyskanej przez powódkę ze sprzedaży również w zakresie ewentualnych zasad współżycia społecznego. Opinia biegłego B. M. w pełni uzasadniła bowiem wysokość możliwej ceny sprzedaży, która korespondowała z ceną uzyskaną przez powódkę. Brak było tym samym podstaw do uznania za rzeczywistą cenę określoną przez biegłego D. W.. Poza tym, iż wartość przez niego określona nie określała ceny możliwej do uzyskania ze sprzedaży, to wskazać należy na sprzeczność stanowiska pozwanych. Z jednej bowiem strony powołują się na zły stan urządzenia i jego niefunkcjonalność, z drugiej, na możliwą do uzyskania w ramach sprzedaży wysoką cenę.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności uznać należało, że wystawiony przez pozwanych weksel in blanco, po jego wypełnieniu zgodnie z załączoną deklaracją wekslową, stał się wekslem własnym, zawierającym wszystkie elementy określone w treści art. 101 ustawy Prawo wekslowe warunkujące jego ważność i jako taki stał się podstawą do wydania przez Sąd nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Do sumy wekslowej powódka miała prawo doliczyć odsetki ustawowe zasadnie więc domaga się zapłaty odsetek ustawowych od dnia wymagalności roszczenia z weksla ,tj. od dnia 02 lutego 2013 roku.

Odpowiedzialność pozwanej J. S. oparta jest na dokonanym, ważnym i skutecznym poręczeniu. Zgodnie z art. 32 prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. W zakresie skuteczności dokonanego poręczenia nie zostały zgłoszone żadne zarzuty przez pozwanych, Sąd nie dopatrył się także żadnych wad formalnych co skutkuje przyjęciem odpowiedzialności solidarnej pozwanych. Stąd mając na uwadze podstawę odpowiedzialności pozwanych, Sąd uznał, iż roszczenie jest w pełni zasadne i nakaz zapłaty, stosownie do art. 496 kpc utrzymał w mocy, o czym orzekł w sentencji wyroku.

Sąd nie uwzględnił jednocześnie zmiany roszczenia w zakresie naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie, albowiem tak jak słusznie wskazał pełnomocnik strony pozwanej, zmiana ta nie nastąpiła zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami w formie pisemnej (art. 193 § 2 (1) kpc), a w formie ustnej do protokołu. Stronie powodowej należą się w związku z tym odsetki ustawowe, które są wartością niższą niż odsetki ustawowe za opóźnienie.